

the state of mind
never defeated
at
accepted
city

Nesprávna
LÁSKA

LEXI RYAN

Nesprávna láska

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Lexi Ryan
Nesprávna láska – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Nesprávna
LÁSKA

Nesprávná
LÁSKA

LEXI RYAN

Chlapci z Jackson Harbor #1

Z angličtiny preložila Dominika Kubišová

Mojim bratom
Ericovi, Aaronovi, Dannymu a Joshovi

Kapitola prvá

Nicole

NIKDY SOM nebola bežkyňa, nikdy som sa nezúčastnila na maratóne, nezabehla som ani päť kilometrov, nebehala som ani len pre zábavu, ako to robia deti v škôlke. Nemala som ani ten ušľachtilý cieľ, že by som sa bežkyňou niekedy stala. Napriek tomu sa mi minulú noc snívalo, že bežím ďalej a rýchlejšie než kedykoľvek predtým. Bežala som ozaj odušu, až ma páľili pľúca. Dnes je môj svadobný deň.

Náhoda, tým som si istá.

Môj budúci švagor si pospevuje na konci uličky, jeho prsty tancujú po strunách akustickej gitary a môj budúci manžel kýva hlavou do rytmu. Môj ženích, ktorý ma možno, teda dúfajme, nepodvádza. Môj ženích by mi to neurobil. Asi.

Nadýchla som sa, ale vzduch bol ťažký vlhkosťou typickou pre tento región a príliš veľkým počtom ľudí. Svadobná koordinátorka postavila stan ďalej od svadobného altánku, takže ma nikto neuvidí pred mojou veľkou chvíľou. Vtedy sa to zdalo ako dobrý nápad. Teraz sa z toho stala mučiareň.

„Pripravená na našu poslednú výmenu?“ spýtala som sa svojej sestry šeptom.

Veronikine oči sa rozšírili. V brusnicovej čipke, ktorá zdobila šaty svedkyne, vyzerala nádherne a dlhé vlnité vlasy jej kaskádovito padali na chrbát. „Výmena? Myslíš to vážne?“

„Nie, samozrejme, že nie.“ *Iba trochu.*

Celý siedmy ročník sme strávili predstierajúc, že sme tá druhá, len preto, aby sme otestovali, či sa nám to podarí. Prečo nie na mojom svadobnom obrace? Prečo nie... navždy?

Dobre, *teraz* som melodramatická. Ale je to moja svadba a mám si zapamätať každý detail, užiť si každý moment. Namiesto toho som posadnutá dvoma vetami, ktoré som včera ráno počula Marcusa zašepkať do telefónu. Zastavila som sa, aby som ho prekvapila svojimi slávnymi slandinovo-škoricovými osími hniezdami – pretože všetko je lepšie so slaninou. Kuchynské okno bolo otvorené, a tak som ho videla, ako si drží pri uchu telefón a čosi vraví. „Ešte poslednýkrát, zlato. Prosím. Nemôžem na teba prestať myslieť.“

Aspoň si myslím, že to povedal. Možno to bolo iba:

„Ešte poslednýkrát, zle to je s ním. Nemôžem na teba prestať visieť.“

Jasné, druhá možnosť nedáva žiadny zmysel, ale to ani tá prvá. Ide sa so mnou oženiť. Prečo by nejakej žene hovoril, že na ňu nemôže prestať myslieť? A prečo by ju prosil, aby to spravili *ešte poslednýkrát*?

Všetky otázky, ktoré si mala položiť pred tým, než si sa pripravila na prechod uličkou. Si poriadne zbabelá.

„O tom by si nemala žartovať,“ povedala moja sestra, dvojča, a nesúhlasne skryla ústa. „Máš šťastie, že si berieš Marcusa. On je... úžasný.“

„Ja viem,“ prinútila som sa k úsmevu. Pretože to viem. Za predpokladu, že sa so mnou nezahráva. Ale posledných dvadsaťštyri hodín som od rôznych žien počúvala, aké mám šťastie, že si beriem práve tohto muža, akoby som vyhrala v lotérii alebo čo. Hovorí niekto aj jemu, že má šťastie, že si berie *mňa*? Asi nie. Pravdepodobne ho varujú. „*Toto je tvoja posledná šanca utiecť, Marcus. Máš na viac než na dieťa z decáku, ktoré nikto nechcel.*“

Predpokladám, že keď sa na to pozriem z opačnej strany, Marcus je odvážny, že si berie *mňa*, a ja mám šťastie, že si beriem jeho. Ak nie je mizerný zradca, klamár a podvádzajúci kretén.

„Nemyslela som tým, že chcem, aby si si ho vzala ty,“ povedala som Veronike a môj hlas prešiel do nosového ako vždy, keď sa som sa bránila. „Len nechcem, aby sa na *mňa* všetci dívali.“

Veronika stisla pery do tenkej čiary. Želám si, aby medzi nami fungovala tá povestná telepatia, o ktorej sa tak veľa rozpráva v knihách a filmoch. Chcem vedieť, čo si myslí. Chcela by som, aby sme si boli také blízke ako kedysi, aby som jej mohla povedať, čo som počula alebo čo som si len myslela, že som počula, a nechať ju vysloviť názor. Asi by som sa mohla spýtať kamarátky, ale sú priatelia, s ktorými sa smejete, a priatelia, s ktorými plačete. Nikdy som sa nevedela otvoriť dostatočne na to, aby som mala v živote niekoho z tej druhej skupiny.

Je to tu prepchaté. Možno tu pre nás všetkých *nie je* dostatok kyslíka. Mám sedem družičiek – Veroniku a všetky Marcusove sesternice vo veku od trinásť do dvadsaťosem, pretože každé zodpovedné dievča z juhu vie, že čím viac svadobčanov, tým šťastnejšie manželstvo.

Strčila som ruky do otvoru v stane, vyzrela som von a nadýchla sa čerstvého vzduchu.

Marcusova mama Martha ma schmatla za rukáv a odtiahla ma od prisunu kyslíka a výhľadu na možno-podvádzajúceho ženícha. „Niektó ťa uvidí!“

„Je tu príliš horúco.“ Čipka na mojich svadobných šatách ma škriabala a zdalo sa mi že vonku sedí asi štyritisíc ľudí, aj keď viem, že ich je iba stodesať. Martha sa preto cítila trápne. *„Keď sa vydávala moja neter Kristen, mala stodevätidesiat ľudí. Teraz budem musieť počúvať sestrine škodoradostné poznámky.“*

„Toto je najšťastnejší deň tvojho života,“ povedala Martha. Držala ma za rameno svojimi studenými rukami. „Nepokaz si to tým svojim panikárením.“

Donútila som sa k úsmevu. Martha nie je len ďalšia žena, ktorá si myslí, že mám šťastie, že si beriem Marcusa – ona je zakladateľkou klubu. Ak chcem mať aspoň nádej, že budem mať so svokrou dobrý vzťah, musím prestať dávať najavo, že sa bojím toho, čo príde. „Som v pohode.“ *Klamala som.*

Všetko išlo podľa plánu. Chcela som jesennú svadbu, aby sme si mohli prisahať na pozadí farebných listov. Chcela som mať ceremóniu aj oslavu pod holým nebom, a tak som vybrala taký dátum, keď sa už vytratí povestná alabamská vlhkosť, ale pred tým, než opadne lístie a stromy zostanú holé.

Rozhodnutie mať svadbu aj oslavu vonku bol risk a posledný mesiac a pol som mala nočné mory o daždi a búrke. Ale dnes bola obloha mäkká, modrá a obláčiky biele, nadýchané, až by sa z nich dalo odhryznúť a nechať si ich rozpustiť na jazyku ako cukrovú vatú. A namiesto nočných môr o búrkach sa mi snívalo o behu.

Dávala som to za vinu nervom z počasia, organizácie svadby, cateringu, kvetov. Avšak teraz, keď je tá chvíľa tu a všetko je v po-

riadku, ten uzlík v mojom bruchu má jediná príčinu – Marcusove slová, ktoré mohol a nemusel zašepkať do telefónu.

Prečo som mu nepovedala, čo som počula? Prečo som ho nepožiadala o vysvetlenie?

„Si v poriadku?“ spýtala sa Martha. „Si trochu zelená.“

Povolila som zovretie kytice. Ak by som pokračovala, zlomila by som stonky. „Som v pohode, Martha.“ Prineskoro som si uvedomila, že hovorí s Veronikou a nie so mnou. A že má pravdu. Moja sestra vyzerala choro. Keď si tak spomínam, ani na začiatku týždňa sa necítila dobre. Tak veľmi som sa zaoberala svojimi vlastnými strachmi, až mi ušlo, že by jej niečo mohlo byť.

„Myslím, že mi ten sumec včera nesadol,“ povedala Veronika.

Zamračila som sa a zadívala sa jej do tváre. Je to ako dívať sa do zrkadla. Má rovnaké svetlohnedé vlasy, pekný nos a srdcovitú tvár. Dnes je však bledá, vidno to aj napriek vrstve mejkapu, ktorý jej naniesla Marcusova sesternica Raina. „Šla si ešte s chlapmi na drink?“

Marcus a jeho bratrance chodili včera večer po baroch a viem, že pozvali aj družičky, ktoré už boli plnoleté alebo k tomu aspoň mali blízko. Ja som však žiadnu pozvánku nedostala, keďže som Marcusovo „dobré dievča“ a tak ďalej. S kým ešte Marcus strávil minulú noc?

„Neviem na teba prestať myslieť.“

Uzlík v mojom bruchu sa ešte viac zatiahol.

Všetci hovoria: *Ver svojej intuícii*, ale možno som sa narodila bez nej. Neexistuje žiadne iné vysvetlenie môjho romantického života.

„Zostala som,“ povedala Veronika.

„Ak by šla s nami piť, už dávno by toho sumca vyvracala,“ povedala Kate, najstaršia sesternica. „Ježiš ochraňuje tých, ktorí chránia

seba.“ Hodila si do úst trochu brufénu a poriadne si odpila z vody z fľaše. „Vie niekto, koľko panákov tequily som mala?“

Martha zatskala.

Marcusovi bratia dospievali a jeho teta začala hrať „Canon D dur“, o ktorej mi povedali, že je to ozajstná, základná svadobná pieseň. Z nejakého dôvodu mi tá melódia vždy asociovala pohreby, ale súhlasila som, že bude súčasťou ceremoniálu, pretože som nechcela, aby si Marcusova rodina myslela, že som nejaká diva.

„Pripravená – nepripravená,“ povedala Kate a zaškerila sa na mňa.

„Samozrejme, že je pripravená,“ povedala Martha. „Berie si môjho Marcusa. Polovica dievčat v tomto meste by si kvôli nemu vyškriabala oči.“

To je znepokojujúci obrázok. Uzlík v mojom žalúdku sa premenil na hlodajúcu bolesť. Možno vôbec nie som nervózna. Veronike je zle. Možno som chytila to isté, čo ona.

Dievčatá vytiahli z kabeliek zrkadlá a upravili si rúže.

Myslela som si, že môj svadobný deň bude iný. Myslela som si, že budem viac nadšená než vystrašená. Možno sme mali počkať. Možno mala Veronika pravdu a osem mesiacov randenia nie je dosť na svadbu.

Marcus ale povedal: „Keď to vieš, tak to vieš,“ a ja som o tomto snívala, odkedy som mala päť. No snívala som najmä o tom, čo príde po svadbe – vytváranie domova, vlastnej rodiny –, a keď šlo o niečo, čo som chcela, nikdy som nedokázala vyčkávať.

„Si si istá, že si v poriadku?“ spýtala sa Martha mojej sestry.

„Som,“ povedala Veronika. Neznela tak.

„To sú asi len nervy z tej novej práce,“ povedala Kate. „Kto sa odsťahuje do nového štátu v deň svadby svojej sestry?“

„Dnes?“ Dívala som sa na svoju sestru, ktorá študovala zem, akoby naozaj zvažovala, či si nepôjde ľahnúť. „Odchádzaš rovno po večeri?“ Vedela som, že Veronika vzala prácu v Michigane, ale myslela som si, že odíde až niekedy budúci týždeň.

Zdvihla oči, aby sa na mňa pozrela, a zavrtila hlavou. „Musím odísť po ceremónii, aby som chytila let.“

Dívala som sa na ňu. „Je to môj svadobný deň,“ zašepkala som bezmocne. Ako si mohla naplánovať, že uprostred všetkého odíde a ani mi o tom nepovie?

„Prečo tam nejdeš autom, keď sa tam sťahuješ?“ spýtala sa Kate. „Nepotrebuješ svoje auto?“

Raina odfrkla. „Myslíš si, že tá kopa šrotu by to zvládla až do Michiganu? A vôbec, v novej skvelej práci jej dajú auto.“

Zazrela som na svoje družičky. Je mi jedno, ako sa tam dostane. Ide mi o to, že odchádza uprostred mojej svadby.

„Mrzí ma to.“ Veronika si zakryla ústa rukou, zavrela oči a dlho vydychovala.

„Beztak je nervózna, Nicole,“ povedala Martha. Vždy mala moje dvojča radšej ako mňa. Vlastne sa zdalo, že každého. „Nerob jej to ešte ťažšie.“

„Nepotrebuješ si ľahnúť?“ spýtala som sa Veroniky. Možno nemáme to psychické spojenie, ale nie som žiadna šialená nevesta, ktorá by nútila choré dievča, aby kráčalo uličkou. Aj keď to choré dievča je moje dvojča a malo by byť vedľa mňa v najdôležitejší deň môjho života.

Martha vytiahla z kabelky malú vreckovku, naliala na ňu vodu a poťapkala ňou Veroniku vzadu na krku. „Budeš sa cítiť lepšie, keď odtiaľto vyjdeme. Potrebuješ len čerstvý vzduch, to je všetko.“

Veronika sa odtiahla od Marthinej vreckovky. „Som v poriadku. Všetko je v poriadku,“ pozrela sa na mňa. „Prepáč.“

Zavrtela som hlavou. „To nie je tvoja chyba.“

Hudba sa zmenila.

„Som na rade,“ povedala Martha a pobožkala ma na líce. „Si krásna.“

„Ďakujem,“ odpovedala som. Ale necítila som sa krásna. Cítila som, akoby bola do mojej tváre vpísaná každá pochybnosť a neistota. Mala som pocit, že keď budem kráčať dole uličkou, všetci uvidia to Marcusovo „Neviem na teba prestať myslieť“ prehrávané na mojom čele ako na čítačke.

Jeho mama vyšla zo stanu a pompézne vykročila uličkou, aby zaujala miesto v prednom rade. Družičky ju nasledovali jedna za druhou a ja som nazerala cez otvor v stane a uvidela Marcusa pri oltári, krásneho ako vždy. Je vysoký, štíhly, s drsnými rukami a má romantickú stránku, o ktorej nikto nevie. Jeho najlepší priateľ mu niečo pošepkal do ucha a na tvári sa mu objavila jamka, jeho hrud sa následne zatriasla potláčaným smiechom. V kútikoch hnedých očí sa mu objavili vrásky. Ó, bože, je nádherný.

A možno ma podvádza. Možno. Pravdepodobne.

Dievčatká s kvetmi vyrazili uličkou a ozvalo sa zborové „ááá“ a zrazu som na rade ja. Vedľa mňa sa objavil Marcusov otec Dean, aby ma sprevádzal. Chytila som ho za rameno a našla Marcusov pohľad. Hrud sa mu dvíhala a klesala a od údivu potriasal hlavou.

Teraz sa cítim krásna.

Naozaj som sa bála? Naozaj som verila, že Marcus, *môj Marcus*, mohol urobiť niečo také strašné?

Vystrela som sa a usmiala sa naňho, môj silný, schopný snúbenec, môj čoskoro manžel, otec mojich budúcich detí. Neistota,

ktorá mi zaplavovala žalúdok, sa vytratila. Neskôr mu poviem, čo si myslím, že som počula, a budeme sa spolu smiať na tom, ako ma moje nešťastie na mužov primälo počuť to najhoršie.

Všetko bude v poriadku.

Dean mi stisol ruku, keď sme došli na koniec uličky.

„Kto dáva túto ženu tomuto mužovi?“ spýtal sa pastor Rickman.

„Na počesť jej matky ja,“ povedal Dean a moje oči sa naplnili slzami, ale nebola som si istá, či je to pre pripomienku, že tu moja mama nie je, alebo preto, že som taká vďačná Marcusovej rodine a iba minúty ma delia od toho, aby som sa stala jej súčasťou.

„Ďakujem,“ povedal pastor.

Dean sa posadil na svoje miesto a ja som sa otočila na Veroniku a podala jej svoju kyticu, presne tak, ako sme si to nacvičili.

Veronika sa na mňa pozrela prosebné a zúfalo. Urobila grimasu a s ďalším výdychom ovracala moje kvety a predok svojich šiat.

Dievčatká držiace košíky s lupienkami kvetov sa rozpišťali.

„Fuj!“

„Nechutné!“

„Och, môj bože,“ povedala Veronika a dívala sa na kvety. „Mrzí ma to.“

„To bol naozaj veľmi zlý sumec,“ povedala Kate.

„Tak sa to dnes volá?“ povedala Raina príliš nahlas. „To dievča je nabúchané.“

Hostia zalapali po dychu a ja som odstúpila. Preč od pachu žalúdočných štiav. Preč od sestry s obavami a bezmocnosťou vpísanými do jej tváre.

Nabúchaná? To sme sa vzdialili tak veľmi, že mi nepovedala niečo tak dôležité?

„Naozaj?“

Namiesto odpovede prikývla na nevyslovenú otázku.

To je dobrá správa, však? Dieťa je vždy pozitívna správa.

Prečo sa cítim, akoby sa mi pod nohami otvorila zem?

„Mrzí ma to,“ opakovala Veronika a stále sa na mňa dívala.

„Mrzí ma to.“

„Veronika?“ Marcus zbledol. Môj pohľad skákal medzi ním a mojou sestrou, akoby som sledovala pingpong. Upieral na ňu oči a ona naňho, keď pomaly znovu prikývla. „Prečo si mi to nepovedala?“

Kapitola druhá

Nicole

„MUSÍŠ MA vypočuť!“ fňukala Veronika.

Vystúpila som z auta a zabuchla za sebou dvere, kým som vybehla hore schodmi do svojho bytu.

Dole uličkou som kráčala pomaly, ale nikdy by mi nenapadlo, že cestu späť prebehnem tak rýchlo.

V stane som schytila Veronikinu kabelku, pretože ona ma sem priviezla. Nastúpila som do jej auta a chcela som vyraziť domov. Bežala za mnou a za jazdy naskočila na miesto spolujazdca. Mala som ju hneď vystrčiť z dverí, ale myslela som na svoju nenarodenú neter alebo synovca.

Marcusovo dieťa.

Cesta medzi parkom a mojím bytom trvala menej než päť minút, ale mala som taký pocit, že ubehla najmenej hodina. Sedeli sme vedľa seba v tichu a ja som cítila, že celý môj život sa rozpadá.

„Nicole!“ Nasledovala ma hore schodmi a ja som rozmýšľala, že zabuchnem dvere, ale bola som príliš zabraná do rozopínania tých

prekliatych šiat. Potrebovala som sa dostať z tej čipky. Škriabala a ja som nemohla dýchať.

Ako dlho som to vedela a nechcela si to priznať? Ako dlho som mala podozrenie a nepripúšťala si to?

Vždy keď odišiel z miestnosti telefonovať. Vždy keď sa vyhol môjmu dotyku. Vždy keď tvrdil, že naša svadobná noc bude lepšia, ak počkáme.

Ale s mojou sestrou? Nie, ani s mojím hrozným nešťastím v láske a so všetkými neistotami a obavami som si *toto* nevedela predstaviť.

„Nedočiahnem na ten sprostý zips!“ Spravila som otočku, aby moja ruka mohla lepšie uchopiť cieľ.

„Mohla by si sa prestať oháňať ako šialená a počúvať ma?“

„Odzipsuj mi šaty!“ Možno je to smiešna požiadavka. Možno som s ňou vôbec nemala hovoriť. Ale odopla mi šaty, a keď mi spadli z ramien, mala som krásny pocit úľavy.

„Nechcela som, aby sa to stalo,“ povedala a hlas jej zlyhával. „Bola to nehoda.“

„Nehoda?“ Moje slová boli pomalšie. Pokojnejšie. Bola som príliš unavená, aby som sa hádala, alebo som možno len vedela, že nemôžem vyhrať. „Tomu mám akože uveriť?“

„Vieš, čo myslím.“

„Vlastne neviem. Nerozumiem, ako si sa *náhodou* vyspala so snúbencom svojej sestry.“

„Nebol vždy твоjím snúbencom.“

Čo to malo znamenať? S Marcusom sme boli zasnúbení šesť mesiacov. Chodili sme spolu dva, keď ma požiadal. Chceli sme sa vziať skôr, ale pastor trval na tom, aby sme boli zasnúbení aspoň šesť mesiacov, keďže sme spolu chodili len krátko. Pozrela som sa

na sestrino stále ploché bruško, kým sa nám znovu stretli oči. „Ako dlho si spávala s Marcusom?“

Položila si ruku na ústa. „Budem zase zvracať.“

Zasmiala som sa, ale znelo to šialene. „Ja som s ním nespala ani raz. Preto chcel tak veľmi čakať? Takže si ho mala v posteli dlhšie?“ Vystúpila som zo šiat, ktoré sa mi rozliali pri nohách, vzala som ich z podlahy a hodila ich do nej. Boli však také ťažké, že sa ledva dotkli jej hrude a hneď spadli na dlážku. „Zober si ich!“ kričala som. *Och, aba. Moje šialenstvo je späť.* „Sú tvoje. On je tvoj. Chceš môj život? Myslíš si, že je taký dokonalý? Zober si ho!“ Bola som celá bez seba, dívala som sa, ako tá šialená ženská v mojom tele stráca rozum.

„Nechcela som,“ povedala Veronika. „Lúbim ho!“

„Myslíš, že ja nie?“

„Ja viem,“ fňukala. „Ja viem,“ potriasla hlavou. „Preto som vzala tú prácu v Michigane. Preto odchádzam. Nikdy som vám nechcela zničiť manželstvo.“

„No tak na to je trochu neskoro.“ *Čaká s ním dieťa. Ja som s ním mala čakať dieťa.*

„Ja pôjdem.“ Jej tvár bola mokrá od slz a ja som hmlisto rozmýšľala, čo je so mnou zle, že ona plače a ja necítim... *nič.* „Odídem ti zo života. Už ma nikdy neuvidíš. Len ma to nechaj napraviť. Nechaj ma odísť. To je najlepšie a jediné riešenie.“

„Nie.“ Moja chvíľa šialenstva bola preč. Znela som pokojne. Teraz, keď som už nemala pocit, že sa ma tie šaty pokúšajú zjesť, som sa *cítila* pokojne. „Tvoj odchod nič nevyrieši.“

Položila si ruku na brucho. „Tak mi povedz, čo áno.“

„Veronika!“ zakričal Marcus od predných dverí. „Veronika!“

Zatvorila som oči. Ak nejaká časť mňa verila, že by sme to mohli zachrániť, fakt, že prišiel a hľadal ju a nie mňa, to po-

choval. „Nič. Nemôžeš urobiť nič, aby si to zlepšila.“ *Čaká jeho dieťa.*

Vyzliekla som si svoju nedotknutú bielu bielizeň, v ktorej som mala stráviť svadobnú noc a teraz s ňou nechcem mať nič spoločné. Rýchlo som nimi sa obliekla, natiahla si čiernu podprsenku a nohavičky, aby som nimi nahradila panenskú bielu, ktorá sa mi vysmievala. Obliekla som si flanelovú košeľu, džínsovú sukňu a obula si kovbojské čizmy.

„Kam ideš?“ spýtala sa Veronika.

„Neviem.“ Zrak mi padol na športovú tašku v rohu, zbalenú na naše medové týždne na Bahamách. Týždeň na pláži s mojím novým manželom. Malo to byť romantické.

Musím sa odtiaľto dostať, ale moje auto je u svokry.

Už to nebude tvoja svokra

„Potrebujem si požičať tvoje auto,“ dostala som zo seba.

„Čože? Jasné, dobre. Čokoľvek chceš.“

„Nevolaj mi.“ Prehodila som si tašku cez plece a zbehla dole schodmi rovno popri Marcusovi.

Akurát som vychádzala z parkoviska, keď som ho uvidela stát pred domom. Nešiel za mnou. Zdvihol ruku v bezmocnom zamávaní. *Kretén.*

Kam pôjdem?

Jediná vec, ktorá znela depresívnejšie ako ísť na medové týždne a byť tam sama, bolo zostať tu. Tak som šla na letisko. Dokelu s Marcusom. Dokelu s Veronikou. Idem na pláž.

Keď som sa dostala k pultu aeroliniek, držala som kabelku v trasúcich sa rukách a na tvár som si kvôli asistentke nasadila úsmev. „Potrebovala by som vymeniť let.“

„Samozrejme. Môžem vidieť váš občiansky preukaz?“

Dívala som sa na kabelku v svojej ruke a stuhla som. Pretože nebola moja. Bola Veronikina. A bol v nej Veronikin občiansky.

„Madam? Váš občiansky preukaz, prosím?“ Energická asistentka naklonila hlavu nabok.

Mám *Veronikinu* kabelku. *Moja* kabelka zostala na svadbe. So všetkými dekoráciami, ktoré som pripravovala celé mesiace, so všetkými ľuďmi, ktorí o mne hovorili za mojím chrbtom väčšinu môjho života.

„Madam, budete potrebovať občiansky, ak dnes chcete letieť,“ povedala asistentka.

Nevravela Veronika, že dnes mala letieť do Michiganu? Vytiahla som z kabelky jej peňaženku a podala jej doklad. „Nepamätám si, kedy mi letí lietadlo.“

Žena niečo natukala do počítača. Pozrela sa na Veronikinu fotku a na mňa a spokojne prikývla. „Odlieta o dve hodiny. Chcete miesto v biznis triede pre svoj let do Grand Rapids?“

Grand Rapids, Michigan. Ani neviem, čo v Grand Rapids je. Nikdy som neopustila Alabamu. Všetko je však lepšie, než zostať tu.

Vytiahla som Veronikinu kreditku a podala ju asistentke. „Veľmi rada.“

O šesť hodín neskôr...

„Bože, tu je horúco.“

„Bože, to teda je,“ mávala som si rukou pred tvárou. „Určite majú kúrenie nastavené na maximum, však?“

Chlap sa usmial a pristúpil bližšie k mojej stoličke. Dobre vyzerajúci, podľa klasických štandardov: silná sánka, veľký úsmev

a husté blondé vlny s cestičkou nabok. Naklonil sa ku mne tak blízko, až som mohla z jeho dychu cítiť whisky. „Môžem sa k niečomu priznať?“

Naklonila som hlavu a celý bar sa začal krútiť. *Tequila je zábava. Prečo nepijem stále?* „Priznať sa k čomu? Nie som kňaz.“

„To nie je ten druh spovede.“ John – *myslím*, že povedal, že jeho meno je John, ale možno to bol Judas. Meno mojej sestry malo byť Judas. Ako ma mohla takto zraďiť? Ako mohla kráčať uličkou na mojej svadbe tehotná s mojím snúbencom?

„Neviem prestať myslieť na to, ako sa dostať do teba,“ povedal John a vytrhol ma z myšlienok. Sklonil hlavu tak, že sa jeho pery dotkli môjho ucha. „Bude to taký krásny pocit.“

To nabralo rýchly spád.

Zachichotala som sa, pretože ma na uchu štekli jeho ústa, a potom som sa zachichotala znovu, pretože toto je proste smiešne. Pozrite sa na mňa, sedím tu počas svojej svadobnej noci, pri barovom pulte, v meste, o ktorom som nikdy nepočula, a chlap, ktorého som stretla menej než desať minút dozadu, mi zašepkal niečo vzrušujúcejšie, než čo mi kedy povedal Marcus. Zachichotala som sa ešte raz, pretože som mala dobrý pocit a nemohla som sa prestať smiať...

Bojím sa, čo sa stane, keď sa prestanem smiať.

„Páči sa ti, ako to znie?“ Odtiahol sa natoľko, aby som mohla vidieť jeho úsmev.

Môj chichot sa zmenil na odfrknutie. „Nie.“ Mávla som na barmanku, aby mi priniesla ďalší drink. Odkedy som začala piť, prestala som sa starať o to, kde by som teraz mala byť, a naozaj, naozaj by mi teraz malo byť všetko jedno. Úplne všetko, hlavne tie veci, na ktoré nechcem myslieť.

Moja svadobná noc. Hotel Plaza. Marcus.

Potrebujem viac tequily.

„Nie?“ John sa na mňa zamračil, akoby som bola nejaké zložité puzzle.

Načiahla som sa po drinku, ale zamračila som sa, keď som zistila, že pohár je prázdny. Znovu som zamávala na barmanku, kým som sa otočila na Johna. „Si veľmi milý, John, ale nemyslím si, že sa zhodneme.“

Zobral mi ruku do svojej a stisol. „Tak mi dovoľ, aby som ti vyveštil.“

Obzrela som sa okolo seba, či ešte niekto počul, čo práve povedal, pretože to bolo na vrácanie, a zachytila som pohľad vysokého tmavovlasého muža stojaceho pár metrov za Johnom. Usmiala som sa naňho, ale on zjavne moje pobavenie nezdieľal.

Vytiahla som si ruku z Johnových. „Nie, vďaka.“

John vyzeral zaskočene. Akoby som práve odmietla osemdesiatitisíc v bankovkách a nie jazdu na jeho disko tyči.

Znovu som si odfrkla. „Disko tyč. Volá to tak vôbec niekto?“

Zažmurkal na mňa. „Pýtaš sa ma, ako volám svoj penis?“

„Nie!“ Striasla som sa a potom som sa znovu zamyslela. „Marcus ten svoj volal Henry. To malo byť varovanie, však? Hovoril o svojom penise, akoby bol od neho oddelený a mal svoj vlastný rozum. *Henry, nemôžem na teba prestať myslieť.*“ Zachichotala som sa. „Och, môj bože, ako som si to mohla nevšimnúť?“

John sa mi pozrel do očí a zastrčil mi vlasy za ucho. „Zlomil ti srdce? Dovoľ mi, aby som ti ukázal, že muži môžu byť aj dobrí.“

„Nie som si istá, že je to pravda.“ Muži možno môžu byť dobrí, ale nie na mňa. Niečo bude so mnou v neporiadku, pretože aj dobrí muži sa menia, keď sa ma snažia milovať.

Vystrela som sa, keď som uvidela barmanku, ako predtým mňa položila drink, ale potom som sa zamračila, keď som zistila, že je to pohár studenej vody. „Tequila?“

Posunula pohár bližšie k mojej ruke a nadvihla obočie. „Sporť, dobre?“

„Dobre. Jasné. Voda je dobrý nápad.“ Snažila som sa znieť extra trízvo, aby mi najbližšie, keď ju požiadam, priniesla tequilu. Dnes sú drinky na Veronikin účet, takže si objednávam ten najlepší chlást. Odpila som si z vody a zašľabila sa, keď mi dorazila do žalúdka. Jedla som dnes? Mala som toast, ktorý mi urobila Martha, predtým než som šla do kaderníctva. Myslím, že som si z neho odhryzla, aby bola šťastná, ale bola som príliš nervózna a mala som pocit, že jem piliny.

John sa obzrel za odchádzajúcou barmankou. „Ava má v zadku zapichnuté pravítko, ale ja mám doma plno tequily. Dobre sa o teba postarám.“

Zavrtela som hlavou a zistila, že je celkom zábavné kývať ňou zo strany na stranu, tak som to urobila znovu. „Ja nechcem ísť k tebe domov,“ povedala som Johnovi. „Chcem zostať tu a zabudnúť, že dnešok bol najhorší deň môjho života.“

„Ja ho zlepším.“

Vysoký muž za Johnom zúžil oči na môjho príliš agresívneho ctiteľa, kým uprel svoj pohľad na mňa. Tentoraz som sa naňho naozaj pozrela. Vyzeral ako grécky boh, vysoký, s ramenami takými širokými, že mali pravdepodobne svoje vlastné poštové smerovacie číslo. Mal vykrojené pery a jeho oči, och, bože, jeho oči boli skvelé. Mali takú tú výraznú hnedú farbu a v kútikoch sa trochu stočili dole, akoby sa usmieval tak málo, že jeho oči zabudli, ako sa to robí. S takými očami by mohol hrať utrápeného hrdinu.

„Obaja cítime, čo sa medzi nami deje,“ povedal Johna a ja som odtrhla pohľad od svojho utrápeného hrdinu. „Podme odtiaľto. Sľubujem, že neurobím nič, čo by si nechcela.“

„Jediné, čo *chcem*, je dať si viac tequily.“ Ale nie s ním. Pretože to vôbec neznie ako zábava.

„Tak podme odtiaľto preč.“

„Nie.“ Zrazu mi s Johnom a jeho neschopnosťou prijať odmietnutie došla trpezlivosť. Zatláčila som na jeho rameno, aby mi som ho od seba odstrčila. „Dáš mi trochu priestoru?“

John sa ani nepohol. Schytil ma za rameno a jeho palec kreslil malé krúžky na mojom pleci. „Myslím, že ma *chceš* v svojom priestore.“

Urobila som všetko, čo bolo v mojich silách, aby som psychicky a telepaticky poprosila chlapa za Johnom, aby mi pomohol. Keď sa na mňa naďalej díval tými svojimi smutnými očami namiesto toho, aby zakročil, v duchu som si vynadala. Som dospelá žena. Nepotrebujem nejakého vysokého tmavého cudzinca, aby odplašil nechceného čitateľa. Zachránim sa sama. „Vlastne nie,“ povedala som Johnovi. Je tu síce plno, ale pokiaľ zoskočím zo stoličky a pretlačím sa za skupinu chlapov hrajúcich biliard, budem ďalej od tohto týpka a možno sa ma nepokúsi prenasledovať. *Bože, taká otrava.*

Kým som sa rozhodla, ktorú únikovú stratégiu použijem, grécky boh obišiel Johna a postavil sa vedľa mňa. V momente zhodil Johnovu ruku z tej mojej. „Johnny, chlapče,“ povedal, „vidím, že si stretol moju priateľku. Myslím, že sa s tebou necíti najlepšie.“

Johnove oči sa zúžili a vykrivil pery. „Nemáš priateľku.“

Vysoký muž položil ruku na moje rameno, ale nebolo to úprimné gesto, a určite nie láskavé. „Samozrejme, že áno. A aj keby som nemal, som si istý, že ťa požiada, aby si odišiel.“

John odstúpil o dobrý meter a zdvihol obe ruky. „Hej, prepáč, ale tvoja priateľka na mňa robila oči. Myslím, že to bolo len nedorozumenie.“

Vysoký chlap zdvihol obočie a nemusela som vedieť čítať myšlienky, aby som vedela, čo si o Johnovi myslí. Jeho výraz hovoril: *Si zasraný kretén, a ak sa nestiahneš, zistíme, aké je vraziť ti pästou do tváre.* Alebo som v to len dúfala. Nikdy sa pre mňa chlapi nepobíli, ale teraz to znelo ako zábava. *Prepáč, John.*

„Srať na to. Nestojí za to,“ povedal John. Vzal si z baru svoje pivo a pretackal sa na druhú stranu baru ku skupinke stojacej okolo biliardového stola.

Keď odišiel, môj grécky boh sa otočil ku mne. „Si v poriadku?“

Naozaj sa mi páčil. Želala som si, aby to bol on, kto mi kúpil drink, nie John. Zas na druhú stranu, John mi ten drink chcel kúpiť, a tento chlap vyzerá podráždený z toho, že mi musel pomáhať, a nezdá sa, že by mal skutočný záujem o rozhovor s náhodnou opitou ženou. „Som v poriadku.“ *Nie som v poriadku. Som tak ďaleko od „v poriadku“, že ani neviem ako „v poriadku“ vyzerá.*

„John náznakom veľmi nerozumie.“

„Viac predohry sa mi dostalo do môjho gynekológa.“

Zabehlo mu pivo. „Naozaj?“

„Myslím, že je to moja chyba. Usmiala som sa naňho a nechala ho, aby mi kúpil drink.“

„John alebo gynekológ?“

Zavrtela som hlavou. „John. Môj gynekológ nepije – a okrem toho, nie je môj typ.“

Chlap si zahryzol do pery a myslím, že pod tými perfektnými zubami sa skrýval úsmev. „Stále si nie som istý, že je to tvoja chyba. Urobila si ešte niečo, čo by mohlo Johna navnadieť?“

„Spýtala som sa ho na pár vecí.“

Prekrížil si ruky. „Akých vecí?“

„Spýtala som sa ho, ako sa volá. Tu sa to berie ako pozvanie k páreniu? *Ako sa voláš?* znamená, že o pätnásť minút budeme šukať ako kráľici?“

Zasmial sa a potriasol hlavou. „Si len opitá alebo si vždy taká roztomilá?“

Zamračila som sa. Flirtoval so mnou? Som si istá, že sa mu ani nepáčim, tak prečo by so mnou flirtoval? „Nemôže to byť oboje?“

Otočil hlavu a strelil pohľadom po Johnovi, kým sa znovu začal venovať mne. Jeho oči pozorne sledovali moju tvár, akoby sa snažil zistiť, či som v poriadku. „Počuj, mám stretnutie.“

„Nie je sobota večer?“ Zatlukala som na telefón, aby sa zobudil, a na obrazovke stálo 11:05. Keby sme stále boli v Jeffe, keby Veronika nebola tehotná, keby ma Marcus nezhradil, bola by som teraz v svojom svadobnom apartmáne v Plaze. Namiesto toho som využila sestrinu letenku do Grand Rapids. Kým som bola v lietadle, na jej telefóne som otvorila emaily, kde som našla rezerváciu v autopožičovni a noc v hoteli v meste s názvom Jackson Harbor. O pár hodín neskôr, po niekoľkých pohárikoch tequily a únavnej snahe na nič nemyslieť, som tu.

A môj príbeh je akosi uveriteľnejší, než že má tento muž biznis stretnutie v sobotu o jedenástej večer.

„Nemusíš si vymýšľať stretnutie len preto, že sa so mnou nechceš rozprávať,“ povedala som.

Díval sa na mňa o trochu dlhšie a ja som čosi pocítila. Nie tú zúfalú potrebu zabudnúť na Marcusa, ktorú som cítila, keď sa John ponúkol, že mi kúpi drink. Niečo iné – dlhý pomalý ťah, ktorý rozplietal uzlíky v mojom bruchu a premieňal ich na niečo lepšie.

Keď prerušil pohľad a pozrel sa na môj pohár vody, ten pocit sa vytratil, akoby tam ani nikdy nebol. „Ak by ťa ešte niekedy otravoval, príď za mnou, dobre?“

Nechod’. „Dobre.“ Natiahla som ruku. „Nik. Volám sa Nik. A ty?“

Potriasol hlavou. „Prepáč. O pätnásť minút mám iné plány.“

Zamračila som sa a on odkráčal. Akurát keď som sa začala cítiť hlúpo, pozrel sa na mňa cez rameno a žmurkol. Pochopila som. *Pozvanie k páreniu.* „Si vtipný!“ zavolala som za ním.

„A ty si opitá,“ uškrnul sa a, dopekla, grécky boh so smutnými očami a širokými ramenami mal jamku. Mám také šťastie na jamky.

Môj úsmev sa vytratil. Aj Marcus mal jamky. Myslela som si, že si ich dnes večer prezriem zblízka. Predstavila som si, ako sa vyzliekam zo svadobných šiat a pozorujem ho, ako sa usmieva v obdiv k môjmu telu. Držala som diétu a cvičila som celé mesiace, aby som počas tej špeciálnej noci vyzerala čo najlepšie. A on medzitým spal s mojou sestrou.

Budem potrebovať viac tequily.